

(יא) **טעם** למנהג כשנומין ספרים בלוי וקרובים הן חס"ת והן משאר ספרים הולבין בהמון חוגג אל בית הקברות וגומין אותם שם בקרקע ועושין עליהם חוהל וסימן לידע שינחנו קדושה בזה המקום והרב דורש וע"ס רוב עושין זאת בעת התפסה ר"ל והיא סגולה, הוא כדי לעורר רחמים בזה כי כמו שאנו חסים על שמות ודברים שבקדושה שלא ילכו לאיבוד ולבזיון כן ירחם השי"ת עלינו ועל בנינו שלא ילכו לאיבוד ולבזיון כי גם אנו משתפים בשמו הגדול ושמו משותף בשמנו ואנו ג"כ נקראים גוי קדוש ודברים שבקדושה ואנו מבקשים משמות הקדושים שירחמו עלינו בזכות שאנו מכבדים אותם. מספרים ישנים: (יב) **טעם** שהסופר מסיים בכתיבת ספר תורה לעיני כל ישראל באמלע השיטה. דליתא בם' תורת העולה מהרמ"א ז"ל ח"ג פכ"ה להורות כי להטורה שבכתב יש שיעור אך השירה האחרונה המתוארת בשם רוחב אין לה קץ ותכלה ככתוב לכל תכלה רחיתי קץ רחבה מנותך מאד. תורת העולה:

(יג) **ועוד** טעם לרמוז על תורה שבע"פ ולפיוך מסיימין באמלע השיטה לרמוז כי עוד לא נסתיימה התורה כי פה הוא רק סיום תורה שבכתב אבל מכאן ואילך מתחיל התורה שבע"פ אשר אין לה חורף ורוחב ומדה, ולא וחקור ודרוש מה שאין הפה יכול לדבר וכו'. שם: (יד) **טעם** למנהג שמניחין לילית פסולין בספר וגם שערות הזקן מניחים בספר מחמת שהלילית היא חשמישי מלוא וגם הזקן יש מהיראים ושלמים שאינם מונעים בזקן ואינם מחסרים שער ממנו מחמת שהזקן רומז ל"ג תיקוני דיקנא. וע"כ הם מחזיקים בשערות ג"כ לדבר של מלוא ואינם נזרקין, וע"כ מניחים אותו בספר. מפורשים: (טו) **טעם** אחר שמסיים הסופר לעיני כל ישראל באמלע השיטה עיין לקמן אות תורה:

טערכת אות הפ'

פדיון

(א) **טעם** שנותנין הפדיון של חמשה סלעים לב' או לב' כהנים משום שאסור ליתן כל מתנותיו לכהן אחד. או משום דהאידינא אין לנו כהן מיוחד. בג' כהנים אפשר דמתרמי:

פורים

(א) **טעם** למס נקרא פורים ע"ש הפור ולא על שם הגורל: הגם ביום כפור לוי השי"ת דוקא עפ"י הגורל לעשות את שני השעירים כי גורל הוא רלון בלי טעם ובחירה. כי המבחר ובחור הוא מחמת טעם שנראה לו שזה טוב יותר אבל עפ"י גורל אין כאן טעם רק רלון. והנה כל העולם נבחר ברלון. וברלון הקדוש עלו ישראל במחשבה תחלה. הגם שלא סיגלו עוד תורה ומצות ומעש"ם אך אין טעם ברלון, וע"כ ביום הגדול והקדוש שיש לחוש ח"ו לקטרוג מדה"ד ע"ס חס"ת